

LBRIS

We know
books

VESELIN DJELETOVICI

**INIMA
SÂRBEASCĂ
A LUI JOHANN**

Traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PRECIZIA

CUPRINS

7	Capitolul 1	UMBRA MORȚII
24	Capitolul 2	TREZIREA LA O VIAȚĂ NOUĂ
32	Capitolul 3	CHEMAREA VISELOR
58	Capitolul 4	PE URMELE VISELOR
74	Capitolul 5	URME SÂNGEROASE
91	Capitolul 6	DREPTATEA DIN UMBRĂ
118	Capitolul 7	LACRIMI ȘI SPERANȚĂ
128	Capitolul 8	O NOUĂ FAMILIE
139		INIMA SÂRBEASCĂ A LUI IOVAN
148		ADDENDA

Capitolul 1**UMBRA MORȚII**

Privirea pașnică a lui Johann Wagner era fixată pe tabloul agățat pe perete. Oamenii care treceau pe lângă el vedeau doar un om care admiră o operă artistică. Fruntea înaltă sugera că ar putea fi vorba despre un intelectual, în vreme ce trupul părea a fi al unui om care face mult sport și se îngrijește de aspectul lui. Ochii de un albastru adânc și părul cârlionțat, negru ca pana corbului, atrăgeau pe furiș privirile doamnelor ce străbăteau holul. Hainele scumpe pe care le purta, din blănuri rare ale animalelor din Antarctica și America de Sud, împodobite cu nasturi din aur de 18K cu diamante trădau faptul că aparține înaltei aristocrații nemțești. Numele lui întreg, care întărea că aparține vechii aristocrații, cu rădăcini înainte de veacul al paisprezecelea, era Johann Hans Frederik Theodor Ernest Philipp Freiherr von und

zu Wagner. Majoritatea oamenilor i se adresau cu apelativul de baron de Wagner, în vreme ce pentru prieteni era pur și simplu Johann.

În continuare privea peisajul iernatic înfățișat în tablou, în care domina o casă de țară în jurul căreia se aflau felurite acareturi și o fântână în mijlocul curții. Toaleta se afla ca la cincizeci de metri și până la ea erau urme de pași adânci în zăpadă. Nu gândul că cineva dintre ai casei se afla încă înăuntru, pentru că nu erau și urme de întoarcere, pricinuisse zâmbetul care s-a ivit pe chipul lui Johann. A zâmbit la gândul cât de absurd este că a văzut că suma mare de bani de care dispune, câteva case și vile, mari companii, multe ferme și sute de hectare de pământ, nu mai înseamnă nimic pentru el. Sau mai bine zis nu îl pot ajuta. Neajutorarea pe care a simțit-o în clipa aceea pătrunsese întreaga sa ființă. A ridicat din umeri și, respirând adânc, s-a sculat de pe scaunul pe care ședea și a ieșit din clădire. Îndată ce a ieșit șoferul lui a sărit să-i deschidă ușa mașinii. Mașina Mercedes Benz F 700 atrăgea atenția trecătorilor, dintre care unii mai tineri chiar se opreau să o privească mai bine. Atunci acel lucru îl deranja pe Johann, care altminteri era mândru de mașina lui și cu mare plăcere vorbea oricând și peste tot despre

ea. Nimănui nu-i permitea să o conducă, dar de data asta a luat un șofer, temându-se că răspunsul pentru care venise până aici va fi negativ și că nu va fi în stare să conducă singur. Așa s-a și întâmplat. S-a așezat pe bancheta din spate și a privit în gol prin geamul mașinii. Odată cu străzile curgeau și amintirile care l-au întors pe Johann pe data de 14 februarie 2000 când au și început toate.

În acea luni era programată, ca de obicei, partida de tenis cu prietenii. Prietena lui, Greta, și cu el au jucat împotriva lui Franz, cel mai bun prieten al lui Johann, și a Martei, soția sa, în vreme ce ceilalți prieteni erau spectatori. Într-o clipă, când Johann a ridicat mâna să servească, a simțit o durere groaznică în zona umărului drept. A țipat și a căzut la pământ încă ținând racheta în mână din pricina mușchiului contractat. Greta a alergat spre el și i-a ridicat capul. Încredințându-se că Johann este conștient, Franz a alergat la cel mai apropiat restaurant să aducă apă și să cheme salvarea. Câteva clipe mai târziu a sosit salvarea și după un consult sumar l-au dus la spital. Durerea a încetat tot așa de brusc cum a și venit și Johann se simțea din nou bine. A crezut că după consult îi va da drumul acasă. Însă privirea îngrijorată a doctorului care l-a consultat, adâncit în

LIBRIS | We know books

rezultatele analizelor, i-a stârnit o oarecare frică lui Johann. S-a dovedit că avea dreptate să se înfricoșeze, căci doctorul avea să-i spună ca va fi nevoie să-l țină internat până ce îi va face toate analizele în amănunt. Johann s-a gândit că poate exagerează cu îngrijorarea lor și că vor cumva să se răscumpere pentru donațiile destul de mari făcute spitalului. Spera că prin aceasta ei doresc să arate cât de mult le pasă de oamenii care îi ajută. Dar asta era doar o nădejde deșartă.

După câteva zile pe care le-a petrecut în analize și cercetări obositoare i s-a spus că suferă de o boală incurabilă de inimă. Ca tragedia să fie și mai mare, boala era combinată cu o hipertrofie și nu era nicio salvare pentru Johann afară de transplantul de inimă. I-au dat cel mult un an de trăit, în cel mai fericit caz doi, și i-au spus că se poate ruga lui Dumnezeu să afle un donator compatibil. Cu acest diagnostic a fost externat pentru a se îngriji acasă.

După sfatul medicului personal s-a înscris la DSO (Deutsche Stiftung Organtransplantation – Fundația Germană pentru Transplant de Organe). Până atunci Johann nici nu știa de existența unei astfel de fundații, dar în zilele următoare avea să cunoască o mulțime de lucruri despre activitatea ei. DSO se ocupa de toate etapele necesare în procesul donării de organe,

inclusiv de transportul organelor până la pacient. În cadrul acestei organizații sunt angajați aproape șaptezeci de coordonatori, care ajută personalul din spitale în procesul donării de organe, trimit analize de sânge și de țesut prelevat de la cei aflați în moarte cerebrală spre a fi cercetate în laborator, verifică dacă la donator există infecții sau tumori care să facă incompatibil transplantul. Toate rezultatele sunt trimise la schimb la Eurotransplant, unde un program special analizează datele donatorului organelor cu toți potențialii primitori care sunt pe lista de așteptare. Tot așa a aflat că în Germania în jur de 400 de oameni așteaptă în fiecare an un transplant de inimă, iar el este al 320-lea pe lista de așteptare, și că va putea primi o inimă, dacă va avea noroc, în doi ani.

Știind că asta ar fi prea târziu pentru el, s-a hotărât să asculte de sfatul unuia din coordonatori, să plătească oamenilor care lucrează în sistem ca ei să potrivească datele medicale ale celor ce donează cu ale sale și astfel să grăbească procesul. Așa a și făcut, a plătit 50 000 de euro și deja după două luni l-au chemat la spital să stabilească data operației. În timp ce se apropia de cabinet, l-a abordat o femeie necunoscută cu un bebeluș în brațe, în vreme ce în jurul ei mai se învârteau doi copii:

— Domnului Johann Wagner? I-a privitea întrebător.

— Da, doamnă, oare ne cunoaștem?

— Nu, domnule Wagner, dar dumneavoastră veți primi inima soțului meu, i s-a adresat cu voce ridicată, apoi a repetat, acum deja țipând. Dumneavoastră veți lua inima soțului meu!

Johann a rămas stupefiat de această discuție, căci era sigur că doar coordonatorii știu că el este primitorul organului donat și că rudele celui răposat nu cunosc identitatea primitorului. Poate acea femeie aștepta o recompensă, până la urmă putea plăti, pentru că banii nu erau o problemă pentru el.

— Doamnă dragă, îmi pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră, dar dacă răposatul vostru soț a fost de acord cu donarea organelor, nu văd ce este rău în aceasta. Eu înțeleg dacă socotiți că trebuie să plătesc pentru această inimă...

— Ticălosule, l-a întrerupt femeia în mijlocul frazei, acum cu o voce deja isterică, credeți că puteți plăti totul. Soțul meu este în viață și el trebuia să primească inima pe care dumneavoastră o veți primi, căci sunteți atât de nenorocit, încât i-ați plătit pe oameni să vă aranjeze asta. Din pricina voastră copiii mei vor rămâne orfani. Vă folosiți de sărăcia și de suferința altora. Să fiți blestemat dacă veți lua această inimă peste rând!

Doamna s-a întors și a plecat spre ieșirea din spital. Copiii alergau după ea. Niciodată Johann n-a văzut pe cineva plecând cu atâta demnitate și mândrie. Și niciodată în viață n-a fost atât de rușinat ca acum. În cabinet, l-a întrebat pe medicul la care a avut programare cine este următorul pe listă după el, căci dorește să renunțe la transplant în numele lui. A primit informația că este vorba despre un bărbat căsătorit, tată a trei copii, tocmai acela despre care auzise mai devreme. Niciun îndemn al medicului n-a putut schimba hotărârea lui de a renunța la transplant. Nici măcar faptul că după această hotărâre poate ajunge ultimul pacient pe lista de așteptare. A stat multă vreme după asta pe o bancă în sala de așteptare. Vizavi de el stătea o femeie tânără cu o fetiță cu chip de înger. Copilul avea poate 7-8 ani. Văzând chipul lui trist, fetița s-a ridicat de pe scaunul pe care a șezut și a venit către Johann.

— Nenea, de ce sunteți atât de trist? Nici dumneavoastră nu vă funcționează rinichii ca și mie? a întrebat cu nevinovăție fetița, privindu-l drept în ochi. Johann a mângâiat-o ușor pe cap. Mama care privea această scenă a început să plângă. I-a explicat lui Johann că înțelege cum se simte, presupunând că nici el, la fel ca ei, nu are bani să-și plătească operația

și că împărtășesc aceeași soartă. Nu bănuia cât de departe de adevăr e. Nu înțelegea de ce acest domn o întreabă de nume și prenume, de prețul operației și de cuantumul tuturor cheltuielilor. Răspunsul a venit în chipul unei foi de cec de 100 000 de euro pe numele ei, pe care fetița i-a dat-o după ce domnul a plecat.

— Mama, acel nene a zis ca măcar eu să fiu fericită, dacă el nu poate, și mi-a zis să-ți dau această hârtie.

Zilele următoare le-a petrecut gândindu-se ce să facă. Evita prietenii, chiar și Gretei i-a spus că este ocupat și că nu se poate vedea cu ea din pricina afacerilor. Nimănui nu a vrut să-i spună adevărul, nici măcar ei. Ea a înțeles că se întâmplă ceva ciudat, a încercat de câteva ori să se vadă cu el, dar după refuzul lui categoric a renunțat și a hotărât să-l lase un pic singur, dacă de asta avea nevoie. Poate timpul va face ca totul să se întoarcă, în curând, la normal. Dar timpul avea să aducă noi încercări pentru Johann, care își petrecea zilele în plimbări, cugetând la soarta rea care l-a lovit.

Un apel telefonic de la medicul său, care îi cerea să vină de urgență la cabinetul său, i-a adus o nouă neliniște. N-a știut pentru ce l-a chemat medicul, așa că l-a sunat pe șofer și i-a spus să-l ducă la spital. De la medic a aflat că rezultatele analizelor sunt foarte

proaste și că mai are maxim patru luni de trăit. Doborât de tristețe, la întoarcerea spre casă, stând pe bancheta din spate a Mercedesului Benz F 700, a hotărât ca puțina viață care i-a mai rămas o va petrece călătorind prin lume și distrându-se. Dacă oricum bogăția lui enormă, pe care mulți o estimau la peste trei sute de milioane de euro nu-i poate ajuta, măcar aceste ultime luni de viață le va face de neuitat. Până în acea clipă, din pricina afacerilor, Johann nu avusese vreme să călătorească și să se odihnească mai îndelung.

S-a hotărât să-l ia în călătorie pe prietenul său Hans, care nu era nici el căsătorit, și să petreacă fără griji. Înainte să plece, și-a scris testamentul și a pus clauza de a fi deschis după moartea sa sau la un an după dispariția sa. Împreună cu Hans a stabilit că primul oraș pe care-l vor vizita va fi Roma. Orașul veșnic aștepta venirea lor... precum și soarta...

***

Avionul privat, proprietatea lui Johann Wagner a aterizat într-o zi din acea lună de mai a anului 2000 pe Aeroportul Roma Urbe, la șase kilometri de centrul orașului. Johann i-a spus pilotului să vină în trei zile după ei. Taxiul i-a dus la hotelul Westin Excelsior,

unde Johann a închiriat apartamentul Villa La Cupola, unde o noapte costă 14950 de euro. Apartamentul avea doar două dormitoare. Vitraliile din sufragerie aveau ca temă scene din mitologie îmbinate cu epoca modernă. Avea bucătărie privată cu lustre din sticlă de Murano și împodobită cu mozaicuri antice; cabinet de vinuri, cinematograf privat, precum și lift cu care oaspetele putea merge la sala de sport sau la jacuzzi. Hans nu-și putea crede ochilor în ce lux se desfășoară. Abia aștepta să iasă în oraș, pentru că taximetristul deja le spusese despre viața de noapte intensă a Romei. Johann a simțit nevoia să o sune pe Greta să i se destăinuie și să-și ia rămas-bun de la ea, astfel că l-a rugat pe Hans să-l aștepte la recepție. Cu mâinile tremurânde, a format numărul ei.

— Alo! s-a auzit vocea ei minunată, care l-a făcut pe Johann să se blocheze.

— Dragostea mea, iartă-mă că îmi iau astfel la revedere de la tine. Vreau doar să-ți spun că te-am iubit nespun și că te iubesc cu toată inima și cu tot sufletul meu. Din fericire nu ne vom mai vedea niciodată, căci soarta așa dorește. Nu am dorit să te iau în această călătorie pentru că nu doresc ca nici măcar o clipă a vieții tale să treacă în zadar. Mie-mi rămân vreo două-trei luni de viață, iar dacă le-am petrece împreună aș

face o greșală de neiertat față de tine. Îți doresc tot binele în viață, să găsești un om care te merită și să-i dăruiești tot ce am plănuț noi doi. Am scris testamentul, iar tu ești unul dintre moștenitori și nu trebuie să te îngrijești pentru viitor, măcar nu în privința banilor. Testamentul va fi deschis după moartea mea sau la un an după dispariția mea. Te iubesc nespun și pentru asta îți doresc să mă uiți cât de repede.

— Dar, Johann...

Sunetul apelului întrerupt precum și cuvintele rostite de Johann, au chinuit-o zile întregi pe Greta. Mai mult, sunase de pe telefonul mobil și astfel nu putea ști unde se află. I-a rămas doar să aștepte, să sper și să se întristeze. Cu toate că ceva îi spunea că nu-l va mai vedea niciodată.

Johann și Hans au ieșit din hotel și au luat un taxi. I-au spus șoferului să-i ducă pe Via Velletri, la numărul 13, unde se afla cunoscutul Club Alien. Erau emoționați, vorbeau și priveau străzile pe unde treceau, așa că n-au băgat de seamă că sunt urmăriți de o mașină și nici că după ei au intrat în club doi bărbați din acea mașină. Că erau travestiți nu sărea în ochi, căci în Roma astfel de lucruri sunt obișnuite.

Acea noapte Johann și Hans nu aveau să o uite niciodată, dar nu din pricina fetelor frumoase cu care

LIBRIS | We know books

au dansat sau a distracției nebune care a durat câteva ore, ci pentru că s-au trezit legați fedeleș într-un beci. Și-au adus aminte de toate cele petrecute până în clipa când au băut o băutură primită gratis adusă de o blondă provocatoare. Cel mai probabil în ea fusese pus un drog, căci următorul lucru de care își aduceau aminte e că cei doi travestiți i-au „ajutat” să intre în mașina lor spunându-le într-o germană perfectă că îi vor duce până la hotel. Mai departe totul era în beznă.

Și acum, când s-au trezit, nu vedeau nimic, căci aveau ochii legați. În aer se simțea mirosul de aer stătut și umezeală, semn că se aflau într-un subsol. Poate o oră sau două mai târziu au auzit cum se deschide ușa. Cineva li s-a adresat în germană cu o voce aspră bărbătească:

— Care dintre voi este baronul Wagner?

Johann a clătinat din cap. A simțit cum cineva îi scoate batista cu care era legat la ochi. Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul din beci, a observat că, pe lângă el și Hans, în subsol se mai află trei persoane mascate. Atunci a înțeles și de ce sunt travestiți – pentru a îngreuna descrierea lor.

— Domnule baron, sper că înțelegeți că ați fost răpiți și că în numele eliberării dumneavoastră vom cere o răscumpărare. Sperăm că veți colabora și că nu

trebuie să apelăm la metode brutale de convingere. Dacă sunteți pregătiți să colaborați, clătinați din cap și vă vom scoate călușurile. Dacă veți încerca să țipați, să știți că nimeni nu vă va auzi, în schimb veți avea parte numai de neplăceri...

Johann doar a clătinat din cap și unul dintre cei doi s-a apropiat și i-a scos călușul.

— E în regulă, domnilor. Vă rog să-i scoateți și prietenului meu călușul și vă dau cuvântul meu că și el va tăcea.

După ce a primit acordul șefului printr-un semn cu capul, cel care-i scosese călușul l-a eliberat și pe Hans.

— Dragii mei domni, dacă condițiile dumneavoastră vor fi rezonabile, începui Johann să vorbească, de bună seamă că le voi îndeplini. Dacă pot plăti suma pe care o cereți vă voi spune de îndată. Dacă suma la care vă gândiți e mai mare decât o pot onora să știți că sunt ultimul urmaș al familiei mele și nu am la cine mă împrumuta.

— Domnule baron, așteptăm ca familia dumneavoastră să pregătească cinci milioane de euro și vă puteți socoti liber.

— Văd că sunteți profesioniști după informațiile pe care le aveți despre mine și despre suma de bani de